

"น้ำพุ!!!"

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ย. 2552

"เชิญรับชมได้ครับ"

"น้ำพุ"

ภาพยนตร์ไทยอมตะ

ทัศนคติผิดๆที่เห็นลูกเป็นตัว "ช่วย!!!"

"จดหมายจากแม่ถึงน้ำพุ"

น้ำพุลูกรัก..

เป็นครั้งแรกที่แม่เขียนถึงน้ำพุได้อย่างยากลำบากไขว่คว้าไม่มีเรื่องจะเขียนถึง
ทว่ามีมากเกินไปจนแม่ไม่รู้จะขึ้นต้นจากตรงไหนดี เมื่อนานแพทและกบบอกแม่ว่า
น้ำพุไปแล้วนั้นแม่ไม่เชื่อว่าจะเป็นจริงไปได้อย่างไร
น้ำพุยังเปิดประตูรับแม่อวดทางเก่งใหม่ที่ไล่ไปโรงเรียนพรงนี้เข้า แม่คิดว่าเป้าสั้นไปนิดหนึ่ง
แต่น้ำพุก็บอกความนั้นเรียบร้อยดีแล้ว แม่ก็ไม่อยากขัดใจน้ำพุหรอก ที่จริงก็ไม่ว่าจะเรื่องอะไรทั้งนั้น
ที่แม่ไม่คอยอยากขัดใจน้ำพุ ราวกับจะรู้ว่า น้ำพุจะมีเวลาอยู่กับแม่นอนนิดเดียว เพียง ๑๘ ปีกับ ๒ เดือน ๑๕ วัน

แม่พยายามจะเอาน้ำพุกลับคืนมาให้ได้ในเช้ามีดของวันนั้น ทั้งๆที่รู้อยู่แก็ใจ
หมอพัลลภและเพื่อนของหมอที่รพ.เปาโลเขาช่วยน้ำพุอยู่ ๒ ชั่วโมง
เป็นเวลาแม่ใจรอนๆราวกับหัวใจจะขาดตามน้ำพุไปด้วย แม่จูบน้ำพุเป็นครั้งสุดท้าย

น้ำตาของเราไหลปนกันไปเมื่อแม่บอกน้ำพุว่า หลับให้สบายนะลูก

จากนั้นแม่ก็มีชีวิตอยู่ไปวันๆเหมือนถูกไขลาน จากวันนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้แม่เพิ่งจะได้รู้จักว่า ความทุกข์นั้นใหญ่หลวงนักหนาเพียงไรอย่างไรก็ตาม แม่ดีใจที่น้ำพุรู้จักดีซึ้ง และได้ใช้ความพยายามอดทนที่จะเป็นคนดีกับเขาให้โตและน้ำพุก็ทำได้แล้ว

แม่ก็ถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า แม่ได้ให้ความสุขกับน้ำพุพอเพียงหรือไม่ และก็คิดว่าแม่น่าจะได้ให้ความสุขกับน้ำพุได้มากกว่านี้ บางครั้งน้ำพุว่าเหวมาก เพราะน้ำพุเป็นลูกชายคนเดียวในบาน เขากับพี่ๆน้องๆไม่ได้เมื่อเขาจุ่มจิ้มเล่นบักหมอน หรือตัดเสื้อ น้ำพุก็เข้ามาเสียบๆเตี้ยๆแล้วก็ถูกเขาไล่ออกไป อย่างคืนวันหนึ่งที่พี่กับน้องเคาลองเครื่องชั้นในกัน น้ำพุเข้ามาเขาก็แตกกระจายกันไปคนละทางสองทาง น้ำพุก็ถูกดูว่า ไม่รู้จักมารยาท น้ำพุอาจจะหงาเหลือเกินในตอนนั้นและน้ำพุก็ปิดประตูให้แม่กับน้องๆ หันลงบันไดกลับมาอย่างเงิบๆลงมาเปิดเพลงและหาความสุขไปคนเดียว...ตามลำพัง

นี่เป็นความผิดของแม่คนเดียวหรือ ไม่ใช่ของใครเลย และบัดนี้แม่ก็รับเวรกรรมอันนั้นแล้ว หลับให้สบายเถิดนะน้ำพุ ระหว่างเราแม่อีก ไม่ต้องพูดกันถึงชาตินี้...หรือชาติหน้าหรือ น้ำพุอยู่ในหัวใจของแม่ตลอดเวลาอยู่แล้ว

แม่ ๓๑ พค. ๑๗

"เรื่องของน้ำพุ"

เรื่องของน้ำพุ เมื่อได้อ่านก็รู้ซึ้งกับเรื่องนี้เมื่อ คำนำเริ่มต้นด้วย

น้ำพุเกิดเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๙ นั้นเป็นชื่อที่เรียกกันเล่นๆในครอบครัว และเลยเรียกติดปากมาจนกระทั่งน้ำพุโตเป็นหนุ่ม

น้ำพุจบชั้นมัธยมที่โรงเรียนศรีวิกรม์ และจากนั้นได้จากไปเรียนที่เชียงใหม่ปีหนึ่ง ที่ไปเรียนก็เพราะน้ำพุตามใจแม่ เมื่อเห็นว่าควรเรียนที่นั่นจะดีกว่า น้ำพุก็ไปตามคำ เมื่อไปเรียนจึงรู้ว่าน้ำพุไม่ได้ชอบวิชาที่เรียนเลย แต่ชอบศิลปะมากกว่า จึงได้ขอแม่มาเรียน ก่อนการเปิดเรียนในปีนั้น น้ำพุได้บวชเณรอยู่เดือนหนึ่ง เมื่อเปิดภาคเรียนแล้วจึงสึกออกมาเรียนต่อ ระหว่างนั้น น้ำพุอยู่ในความอุปการะของปา

ระหว่างปีสุดท้ายของการเรียน น้ำพุเริ่มคบเพื่อนหน้าตาแปลกๆ และพาเขามาในบานให้แม่เดือดร้อนใจอยู่เสมอ เช่น รื้องานทำความสะอาดรู้จักกับเหล่าแห่ง กัญชา และยาเสพติดชนิดต่างๆ

จากนั้นน้ำพุก็เปลี่ยนในชายที่แรงขึ้นๆ จนกระทั่งถึงเฮโรอีน เมื่อมาสารภาพว่าติดแล้วนั้น น้ำพุกำลังเตรียมตัวจะไปอดที่ถ้าเขากระบอก มาขอเงินแม่สามร้อยบาท ครั้งแรกตั้งใจจะไปโดยไม่บอก

แต่หาเงินเท่าไรก็ได้ จึงจำเป็นต้องมาสารภาพ ระหว่างนั้นตัวข้าพเจ้าเองต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด จึงไม่อาจจะไปดูแลหน้าพี่ที่ถ้าเขากระบอกได้ เมื่อกลับมาหน้าพี่ดูสดใสขึ้นมาก ทำให้ครอบครัวมีความหวังว่าหน้าพี่คงจะดีขึ้น มีคนถามข้าพเจ้าเสมอ หลังจากที่หน้าพี่ได้สิ้นชีวิตแล้วว่า "เลี้ยงลูกยังไงถึงได้ปล่อยให้ติดเฮโรอีน"

ทำให้ต้องนั่ง และไม่อาจจะหาคำตอบได้

แต่ถ้าจะให้ตอบจริงๆแล้ว ก็จะต้องโทษตัวเองว่า "เลี้ยงลูกไม่เป็น"

และเมื่อเหตุไฉนที่ลูกชายสิ้นชีวิตไปเพราะยาเสพติด จึงนำเอามาเปิดเผย เพราะไม่ใช่เรื่องที่ดี น่าจะปิดเป็นความลับไว้มากกว่า

คำตอบตรงบรรทัดนี้มีอยู่ว่า เพราะไม่อยากให้ลูกของคนอื่นๆ ต้องเสียชีวิตไปเพราะยาเสพติดอีก ถ้าเรื่องของหน้าพี่จะเป็นประโยชน์ต่อลูกของใครอื่นใด ข้าพเจ้าก็จะยินดีอย่างยิ่ง และจะไม่ขออะไรอื่นนอกจากผลกุศลที่ได้เกิดจากสิ่งที่ทำไปแล้วนี้ ขอให้หน้าพี่จงไปมีความสุขในโลกใหม่ หรือที่ใดก็ตามที่หน้าพี่ขึ้น ไปอยู่ เมื่อหน้าพี่กลับมาแล้วก็ตั้งใจเรียนดีขึ้น หลังจากที่ได้เสียเวลาไปถึงสองปีแรกที่เชียงใหม่ และปีที่สองไม่ได้สอบที่โรงเรียนช่างศิลป์ เพราะต้องเข้าโรงพยาบาลถึงเดือนครึ่งเนื่องด้วยโรคไวรัสลงตับ เวลาเรียนมีไม่พอสอบ

วันสุดท้ายที่ได้พบลูกนั้น เป็นคืนวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ตอนเย็นลูกไปหาที่โรงพิมพ์ พuasาวน้อยหนาดาคุ่มจิมไปด้วย และบอกว่าขอเงินไปเอากางเกงนักเรียน ได้หยิบเงินให้ไปและสั่งว่าอย่ากลับค่าน้ำพี่ก็รับค่าน้ำพี่เป็นอันดี เมื่อไปถึงบ้านนั้นประมาณสามทุ่ม น้ำพี่มาเปิดประตูรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ใครจะรู่ว่านั้นเป็นการเปิดประตูครั้งสุดท้ายของลูก จากนั้นน้ำพี่ก็เอารูปมาอวด

และบอกว่า

"ตั้งแต่เกิดมาน้ำพี่ยังไม่เคยเขียนรูปได้ดีเท่านี้เลยแม่"

ข้าพเจ้ารับมาดูและชมด้วยใจจริงว่า "ดูดีนี่ แต่ทำไมไม่ใช้ดินสอดำ"

"น้ำพี่ไม่ชอบสีดำ"ข้าพเจ้าขึ้นนอน ยังนอนไม่หลับ ลูกสาวคนโตก็กลับ เธอมีงานที่มหาวิทยาลัยจึงกลับลาไปมาก น้ำพี่ออกไปช่วยพี่สาวคนของ มีรูปซึ่งเป็นภาพพิมพ์ และกลองผู่เซ็ดหน้าที่ทำขายในงานของมหาวิทยาลัย ซึ่งน้ำพี่สนใจมาก เลิกเรียนแล้วก็ไปนั่งดูว่าพี่สาวจะขายผู่เซ็ดหน้าได้สักเท่าไร จะขาดทุนหรือได้กำไร

"พี่กบ วันนี้ขายได้เท่าไร" น้ำพี่ถาม...
โผล่หน้าออกมาจากห้องนำก่อนที่จะออกไปช่วยพี่สาวคนของลงจากรถ

เราเอารูปภาพพิมพ์ที่ได้มาจากเพื่อนๆ ของลูก ไปลองติดตามห้องต่างๆ น้ำพี่ลองติดห้องของพี่ของน้อง

เดินไปทั่วบ้านราวกับจะสั่งลา ท้ายสุดนั้นข้าพเจ้าและลูกอีกสองคนเดินลงมาชั้นล่าง...ก็ห้องน้ำพุนั่นแหละ ไม่ทราบว่าลูกลงมาทำไมเหมือนกันทั้งที่ตึกมากแล้ว น้ำพุยังไม่นอน บอกว่าจะทำการบาน และพูดกับข้าพเจ้าเป็นคำสุดท้ายว่า

"แม่...น้ำพุจะซื้อสิน้ำมัน แม่ซื้อให้พุนะ...จะเอามาเขียนรูปติดห้อง แม้ว่าพุเขียนได้ไหม "ได้ซิ"
แล้วข้าพเจ้าก็ออกมาจากห้องลูก...ขึ้นนอน นอนแปลกที่นอนไม่หลับเลย จนเกือบจะรุ่งสางจึงหลับไปได้นิดหนึ่ง รู้สึกได้ยินเสียงเหมือนอะไรลอยอยู่ข้างกลาง แต่ก็แว่วๆ เต็มที่ มานึกได้ทีหลังเสียอีกด้วย

ก่อนเข้าบ้านในวันนั้น น้ำพุโทรศัพท์ไปหาออกดี เพื่อนสนิท ชวนมานอนบ้าน แต่อัดไม่มา

คนไข้ไปปลุกข้าพเจ้าตอนเช้ามีดีให้ไปดู 'คุณพุ'

ถอดเสื้อ
น้ำพุนอนเหยียดยาวอยู่หน้าเตียง แผ่นเสียงยังหมุนและไฟยังเปิด น้ำพุสวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว

เหมือนหัวใจจะขาดตามลูกไปด้วย ได้อุ้มลูกขึ้นรถ ให้พี่สาวน้ำพุขับไปโรงพยาบาล

หมอสันนิษฐานว่า น้ำพุหัวใจวาย

แต่ใครๆก็รู้ว่าน้ำพุไปเพราะยาเสพติด น้ำพุอาจจะหวนกลับไปโซ้ยยา ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้ว่าเป็นยาชนิดใด และยานั้นคงจะรุนแรง จนสามารถทำให้หัวใจน้ำพุหยุดโดยเฉียบพลัน ไม่มีใครช่วยได้

Prev: [แม่ของน้ำพุ เรื่องย่อน้ำพุ](#)

Next: [ประวัติช่างก่อสร้างอุเทนถวาย](#)